

४. वैदिक काळ

- ४.१ वैदिक संस्कृती : वैदिक वाङ्मय, भाषाशास्त्र आणि पुरातत्त्व
- ४.२ वैदिक वाङ्मय आणि समाजरचना
- ४.३ वैदिक वाङ्मयातून उलगडणारी पूर्व वैदिक काळातील संस्कृती
- ४.४ उत्तर वैदिक काळ

४.१ वैदिक संस्कृती : वैदिक वाङ्मय, भाषाशास्त्र आणि पुरातत्त्व

अनेक वर्षांच्या शास्त्रीय संशोधनानंतर हडप्पा संस्कृतीच्या नाशाला कोणी बाहेरून आलेले लोक कारणीभूत नसून नैसर्गिक आपत्ती आणि पर्यावरणाचा ऱ्हास यांसारख्या गोष्टी अधिक जबाबदार आहेत, हे स्पष्ट झाले आहे. आर्य कोण होते, ते भारताबाहेरून आले की ते प्रथमपासून भारतातच होते, त्यांच्या संस्कृतीचे पुरातत्त्वीय अवशेष कोणत्या प्रदेशांत सापडतात आणि ते कसे ओळखायचे, अशा अनेक प्रश्नांची निश्चित उत्तरे अजूनही मिळालेली नाहीत. त्यांच्या संस्कृतीची माहिती त्यांनी रचलेल्या वैदिक वाङ्मयातून मिळते. हे वाङ्मय मूलतः वैदिक जनसमूहांच्या देवताविषयक श्रद्धा आणि त्या देवतांची त्यांनी केलेली स्तवने अशा स्वरूपाचे आहे.

वैदिक लोकांच्या भौतिक जीवनाबद्दल काही उल्लेख ओघाओघाने या वाङ्मयात येतात. तसेच त्यांचा देव इंद्र याने शत्रूंवर मिळवलेल्या विजयाचे संदर्भ त्यांमध्ये दिलेले आढळतात. वैदिक संस्कृतीच्या काळाबद्दल वेगवेगळी मते आहेत. तथापि इसवी सनापूर्वी १५०० च्या सुमारास वैदिक लोकांनी ऋग्वेदाची रचना केली. याबद्दल सर्वसाधारण एकमत आढळते. लोकमान्य टिळकांनी ग्रह-तान्यांच्या स्थिती - गतीच्या आधारे हा काळ इसवी सनापूर्वी ६००० वर्षे इतका प्राचीन असल्याचे गणित मांडले. तसेच आर्यांचे मूळ स्थान उत्तर ध्रुवीय प्रदेशात होते, असे मत त्यांनी मांडले.

वादविवादांच्या या वाटेवरचा प्रवास इसवी सनाच्या सोळाव्या शतकात सुरू झाला. तोपर्यंत 'आर्य' या संकल्पनेचा उगम झालेला नव्हता. सोळाव्या शतकात पाश्चात्य अभ्यासकांचे लक्ष संस्कृत आणि लॅटीन-ग्रीक या भाषांमध्ये असलेल्या अनेक साम्यस्थळांकडे वेधले गेले. त्यातूनच इंडो-युरोपीय भाषागट ही संकल्पना उदयाला आली आणि त्या भाषागटातील भाषांची जननी म्हणता

सहज जाता जाता : बाराव्या शतकातील युरोपीय अभ्यासकांच्या वर्तुळात विविध भाषांच्या संदर्भात एखादा भाषागट आणि त्या गटातील भाषांची एक जननीभाषा अशी संकल्पना गृहीत धरून त्यासंबंधीची चाचपणी करण्यास सुरुवात झाली होती. असे असले तरी संस्कृत आणि लॅटीन या भाषांमध्ये काही प्रत्यक्ष दुवा असू शकतो, या कल्पनेने मूळ धरण्यास इसवी सनाचे अठरावे शतक उजाडले. या कल्पनेचा नेमका उगम केव्हा झाला असावा, याचा मागोवा घेताना सोळाव्या शतकाकडे लक्ष वेधले जाते. इसवी सन १५८३ मध्ये फिलिपो सासेटी नावाचा एक इटालियन व्यापारी केरळमधील कोची (कोचीन) येथे आला. त्यानंतर तो मायदेशी कधीच परतला नाही. तो भारतामध्ये कोची आणि गोवा येथे राहिला. भारतातील वास्तव्यात त्याने त्याच्या घरच्या लोकांना लिहिलेल्या सविस्तर पत्रांमध्ये भारतातील जीवनमान, भाषा आणि संस्कृती यांचे तपशीलवार वर्णन केले आहे. अशा रीतीने भारतीय समाजाचे सूक्ष्म निरीक्षण करून त्यांचे वर्णन करणारा तो पहिलाच युरोपीय होता. त्याने संस्कृत भाषेचाही अभ्यास केला. या अभ्यासात संस्कृत आणि लॅटीन शब्दांमधील साम्य त्याच्या लक्षात आले. या साम्याची नोंद करणारा तो पहिला युरोपीय होता. इंडो-युरोपीय भाषांचे मूळ एक असावे या कल्पनेला चालना देण्यात त्याच्या अभ्यासाचा मोठा वाटा होता असे दिसते.

येईल अशा एका भाषेचा शोध घ्यायला सुरुवात झाली. शब्दांचा उगम आणि अर्थ याचा विशेषत्वाने शोध घेणारी 'फिलॉलॉजी' (philology) ही भाषाशास्त्राची एक शाखा विकसित होण्यास सुरुवात झाली.

याच सुमारास प्राचीन भारतीय वाङ्मय आणि साहित्य यांच्या अभ्यासाविषयी युरोपीय विद्वत्त्वर्तुळात विशेष रुची निर्माण झाली. त्याची परिणती इसवी सन १७८४ मध्ये विल्यम जोन्स यांनी 'एशियाटिक सोसायटी ऑफ बेंगॉल' या संस्थेची स्थापना करण्यात झाली. या काळात प्राचीन भारतीय संस्कृत ग्रंथांचे संकलन, अनुवाद यांसारखी कामे सुरू झाली. वैदिक वाङ्मयाच्या आणि पुरातत्त्वीय संस्कृतीच्या संशोधनाला चालना मिळाली.

या दोन क्षेत्रांमधील संशोधनाच्या आधारे वैदिक वाङ्मयाचे निर्माते पश्चिमेकडून आले आणि येताना अश्वविद्या, आन्यांची चाके असलेले वेगवान रथ, तसेच रथावर आरूढ होऊन अस्त्रे चालवण्याची विद्या या गोष्टी बरोबर घेऊन आले अशी कल्पना रूढ झाली. थोडक्यात त्यांची युद्धविद्या भारतातील तटबंदीयुक्त नगरांमधून राहणाऱ्या हडप्पा लोकांच्या युद्धविद्येपेक्षा अधिक प्रभावी होती. हडप्पा संस्कृतीचे लोक म्हणजे वैदिक वाङ्मयामध्ये शत्रू म्हणून उल्लेख असलेले दस्यू, यांसारख्या कल्पना रुजत गेल्या.

पुरातत्त्वीय संशोधनाच्या आधारे आता हे स्पष्ट झाले आहे की हडप्पा संस्कृतीचा उगम, नागरी हडप्पा संस्कृतीचा विस्तार आणि न्हास हा सर्व इतिहास प्रामुख्याने अफगाणिस्तान, बलुचिस्तान आणि इराण या प्रदेशांचे काही भाग, पंजाब, हरयाणा, राजस्थान आणि गुजरात या भूभागात घडला. वैदिक वाङ्मयातील उल्लेखांच्या आधारे वैदिक संस्कृतीचा भौगोलिक परिसरही याच प्रदेशातील आहे. परंतु वैदिक संस्कृतीच्या कालक्रमाबद्दल एकवाक्यता नसल्यामुळे वैदिक आणि हडप्पा संस्कृतीचा एकमेकांशी नेमका कसा आणि काय संबंध होता याबद्दल अनेकांनी भाष्य केलेले असले तरी त्याबाबत निश्चित विधान करता येत नाही. कालक्रमाच्या दृष्टीने पाहता नागरी हडप्पा संस्कृती ही आधीची आणि नंतरची उत्तर हडप्पा संस्कृती म्हणजे वैदिक लोकांची संस्कृती, असे मानण्याकडे बहुतेक तज्ज्ञांचा कल दिसतो.

पूर्वेला सरस्वती (घग्गर-हाक्रा), पश्चिमेला सिंधु आणि पंजाबमधील शतद्रु (सतलज), विपाश (बियास), असिक्नी (चिनाब), परुष्णी (रावी), वितस्ता (झेलम) या नद्यांची खोरी म्हणजे सप्तसिंधुचा प्रदेश, असे मानले जाते. याखेरीज अफगाणिस्तानमधील कुभा (काबूल), गोमती (गोमाल), सुवास्तु (स्वात) इत्यादी नद्यांचा उल्लेख आहे. या सर्व नद्यांच्या प्रदेशाला वैदिक लोकांनी 'देवनिर्मित देश' असेही म्हटलेले आहे. परंतु ते या प्रदेशात केव्हा आले, कोठून आले, यासंबंधीचे उल्लेख मात्र आढळत नाहीत.

वैदिक लोक प्रथमपासूनच सप्तसिंधुच्या प्रदेशात राहत होते, ते बाहेरून आले नाहीत, असे काही विद्वानांचे मत आहे. हडप्पा लोकांची संस्कृती आणि सप्तसिंधु प्रदेशातील वैदिक लोक एकच होते का, या प्रश्नाचे उत्तर शोधण्यात संशोधक आता गुंतले आहेत. अर्थातच त्यांना अद्याप निश्चित उत्तर मिळालेले नाही. हडप्पा लिपी वाचण्यात निर्विवाद यश मिळाले, तर कदाचित या प्रश्नाचे उत्तर मिळेल, असे संशोधकांना वाटते.

४.२ वैदिक वाङ्मय आणि समाजरचना

वैदिक वाङ्मय भारतातील सर्वाधिक प्राचीन साहित्य असल्याचे मानले जाते. वैदिक वाङ्मयाची भाषा संस्कृत आहे. ऋग्वेद, यजुर्वेद, सामवेद आणि अथर्ववेद हे चार वेद म्हणजे वैदिक वाङ्मयाचा मूळ गाभा आहे. या चार वेदांच्या ग्रंथांना 'संहिता' असे म्हणतात. 'विद्' म्हणजे जाणणे आणि 'वेद' म्हणजे 'ज्ञान' असा अर्थ आहे. वेद मौखिक परंपरेने जतन केले गेले.

ऋग्वेद-देवतांची स्तुती करण्यासाठी रचलेली पदे आहेत. त्या पदांना 'ऋचा' असे म्हटले जाते. अनेक ऋचा एकत्र गुंफून 'सूक्त' तयार होते. अनेक सूक्तांचे मिळून एक 'मंडल' तयार होते.

यजुर्वेद-यज्ञविधींमध्ये म्हटल्या जाणाऱ्या मंत्रांचे संकलन करून त्यांचे स्पष्टीकरण केलेले आहे. त्या मंत्रांचा उपयोग केव्हा आणि कसा करावा याचे मार्गदर्शनही केलेले आहे. यज्ञात म्हटले जाणारे हे मंत्र म्हणजे ऋग्वेदातील ऋचाच असत. पद्यस्वरूपातील ऋचा आणि गद्यात त्यांचा मंत्र म्हणून उपयोग

करण्यासाठी दिलेले स्पष्टीकरण अशी यजुर्वेद संहितेची रचना आहे.

सामवेद—यज्ञविधींमध्ये ऋग्वेदातील ऋचांचे मंत्रस्वरूपात गायन कसे करावे याचे मार्गदर्शन केलेले आहे. भारतीय संगीताच्या निर्मितीमध्ये सामवेदाचे स्थान महत्त्वाचे आहे.

अथर्ववेद—दैनंदिन जीवनातील अनेक गोष्टींसंबंधीचा विचार केलेला आहे. त्यामध्ये आयुष्यातील संकटे, दुखणी यांवर करायचे उपाय आणि औषधयोजना त्यांची माहिती दिलेली असते. राजनीतीसंबंधीची माहितीही त्यात आढळते.

कालांतराने ब्राह्मणग्रंथ, आरण्यके, उपनिषदे यांची रचना केली गेली. त्यांचा समावेशही वेदवाङ्मयात केला जातो. वेदवाङ्मयाची निर्मिती दीर्घकाळ सुरू होती. ती पूर्ण होण्यास सुमारे १५०० वर्षांचा अवधी लागला असावा. वेदकालीन लोकजीवनाचा अभ्यास करण्यासाठी वेदवाङ्मय हे महत्त्वाचे साधन आहे. वेदकाळातील समाजरचना, कुटुंबव्यवस्था आणि दैनंदिन जीवन यांची माहिती त्यातून मिळते.

वर्णव्यवस्था

वेदकाळातील समाजात ब्राह्मण, क्षत्रिय, वैश्य व शूद्र असे चार वर्ण होते. चार वर्णांवर आधारित या व्यवस्थेचा उल्लेख ऋग्वेदातील दहाव्या मंडलात प्रथम येतो. वेदकाळाच्या उत्तरार्धात वर्णव्यवस्थेतील सुरुवातीची लवचीकता नष्ट झाली. तसेच जातिव्यवस्थाही रुजली आणि समाजात विषमता निर्माण झाली. वर्ण आणि जात हे सुरुवातीला व्यवसायावरून ठरत असत. नंतर जन्मावरून ठरू लागले. त्यामुळे त्यामध्ये बदल करता येणे अशक्य झाले.

आश्रमव्यवस्था

मानवी आयुष्याचे चार टप्पे मानून त्यानुसार व्यक्तीने आपले जीवन कसे व्यतीत करावे याचा आदर्श वैदिक लोकांनी घालून दिला होता. त्यानुसार पहिला टप्पा हा 'ब्रह्मचर्याश्रम', दुसरा टप्पा हा 'गृहस्थाश्रम', तिसरा टप्पा हा 'वानप्रस्थाश्रम' आणि चौथा टप्पा 'संन्यासाश्रम', अशी विभागणी केलेली होती. ब्रह्मचर्याश्रमात व्रतस्थ वृत्तीने राहून ज्ञान आणि

व्यवसायासाठी लागणारे कौशल्य संपादन करावे आणि गृहस्थाश्रमात, पत्नीच्या सहकार्याने गृहस्थाश्रम पार पाडावा, असे अपेक्षित होते. वानप्रस्थाश्रमामध्ये गृहस्थाश्रमाच्या कर्तव्यांमधून निवृत्त होऊन आवश्यकता भासल्यास मुलाबाळांना मार्गदर्शन करावे आणि ईश्वरचिंतनात वेळ घालवावा अशी सर्वसाधारण कल्पना होती. वानप्रस्थाश्रमामध्ये मनुष्यवस्तीपासून दूर रहावे, असेही सांगितलेले होते. संन्यासाश्रम या शेवटच्या टप्प्यात मात्र व्यक्तीने सर्व मायापाशांचा त्याग करून दूर निघून जावे. दीर्घकाळ एके ठिकाणी वस्ती करू नये, असे निर्बंध घातलेले होते.

४.३ वैदिक वाङ्मयातून उलगडणारी पूर्व वैदिक काळातील संस्कृती

ऋग्वेदकालीन संस्कृती ही पूर्व वैदिक काळातील संस्कृती होय. सप्तसिंधु प्रदेशात राहणाऱ्या वैदिक लोकांच्या जनसमूहांच्या नावांचा उल्लेख ऋग्वेदात आढळतो. पुरु, अनु, यदु, द्रुह्य, तुर्वश यांसारख्या जनसमूहांची नावे त्यात आढळतात. हे जनसमूह शेती करणारे होते. ऋग्वेदामध्ये परुष्णी म्हणजे रावी नदीच्या तीरावर वैदिक जनसमूहांमध्ये झालेल्या युद्धाचा उल्लेख आहे. दहा जनसमूहांच्या प्रमुखांमध्ये झालेले युद्ध म्हणून त्याला 'दाशराज्ञ युद्ध' असे म्हटले जाते. सप्तसिंधु प्रदेशात ऋग्वेदकाळात वैदिक लोकांच्या जनसमूहांबरोबर काही स्थानिक जनसमूहांचे वास्तव्य होते. त्यांचा उल्लेख 'दास' किंवा 'दस्यू' आणि 'पणी' असा केलेला आहे. पणी हे वैदिक लोकांना त्यांचे शत्रू वाटत असत. ते वैदिक लोकांच्या गाई पळवून नेत असत.

ऋग्वेदातील जनसमूहांच्या स्थिर गाव-वसाहतींच्या संकुलास आणि त्यामधील लोकांसाठी 'कृष्ट्य' अशी संज्ञा वापरत असत. 'कृष्' म्हणजे नांगरट आणि नांगरट करणाऱ्या शेतकऱ्यांचा जनसमूह आणि त्यांच्या गाव-वसाहती म्हणजे कृष्ट्य. ऋग्वेदाच्या दहाव्या मंडलात शेतीचे महत्त्व जाणून घेणे महत्त्वाचे आहे, असे स्पष्ट सांगितले आहे. नांगराचा फाळ नांगरट करणाऱ्या शेतकऱ्याला अन्न मिळवून देतो, असे म्हटलेले आहे. अश्विन आणि इंद्र या देवतांचा शेतीशी संबंध आहे. दोघे अश्विन नांगर धरतात आणि विपुल अन्न मिळवून

हे माहिती हवे : उत्तर हडप्पा संस्कृतीचे लोक म्हणजे वैदिक लोक असा एक मतप्रवाह आहे. त्यानुसार उत्तर हडप्पा संस्कृतीच्या लोकांना प्रतिकूल हवामानामुळे आणि नैसर्गिक आपत्तींमुळे स्थलांतर करावे लागले. ते भारतात पूर्वेकडे गंगा-यमुनांच्या दुआबात आणि भारताबाहेर पश्चिमेकडे इराण, इराक आणि इजिप्त इत्यादी देशांमध्ये पोचले, असे मानले जाते. ते सिद्ध करण्यासाठी इराकमधील 'बोघाजकुई' येथे मिळालेल्या हिट्टाईट आणि मिट्टान्नी या जमातींमध्ये झालेल्या तहातील इंद्र, वरुण, नासत्य अशी वैदिक देवतांची नावे किंवा भारताबाहेर पश्चिमेकडील देशांमधून उजेडात आलेल्या पुरातत्त्वीय पुराव्यांचा आधार घेतला जातो. नेमक्या याच पुराव्यांच्या आधारे वैदिक लोक पश्चिमेकडून भारतात आले, असा पक्ष अनेक पाश्चात्य आणि भारतीय विद्वानांकडून मांडला गेला. इतिहासलेखनातील कूटस्थळे ही सैद्धान्तिक आणि वैचारिक वादांमधून कशी निर्माण होतात, याचे हे एक उदाहरण आहे.

भारतीय उपखंडातील पुरातत्त्वीय पुरावा आणि वेदांमधील वाङ्मयीन पुरावा यांचा समाधानकारक समन्वय साधून त्याच्या आधारे एक पूर्णतः स्पष्ट चित्र उभे करणे अजून तरी शक्य झालेले नाही. तरीही सप्तसिंधु प्रदेशातील वैदिक जनसमूहांनी उत्तर

वैदिक काळात दोन मार्गावरून स्थलांतर केले या गोष्टीबाबत निश्चिती दिसते. वैदिक साहित्यात त्यांचा उल्लेख 'उत्तरापथ' आणि 'दक्षिणापथ' या नावांनी केलेला आढळतो. हे दोन्ही मार्ग ज्या प्रदेशातून जातात त्या प्रदेशांची भौगोलिक रचना बदलत जाते. त्यानुसार तेथील पर्यावरणामध्येही टोकाचा फरक आहे. ही बाब लक्षात घेतली तर प्राचीन काळी दुर्गम अशा भौगोलिक परिसरांमधून सुरू असलेले दळणवळण लक्षात येते.

उत्तरापथाचा विस्तार मध्य आशिया, सप्तसिंधुचा प्रदेश ते पूर्वेकडे हिमालयाच्या पायथ्याचा प्रदेश, तेथून गंगा-यमुनांचा दुआबा आणि तेथून गंगेच्या मुखाकडील प्रदेश असा आहे.

दक्षिणापथ गंगा-यमुनांचा दुआबा आणि दक्षिणेतील प्रदेश यांना जोडणारा होता. सिंध प्रांताचा दक्षिणेकडील भाग, कच्छ, दक्षिण राजस्थान, माळवा आणि तेथून दख्खनचे पठार, असा या मार्गाचा विस्तार होता. हडप्पा संस्कृतीचे लोक या मार्गाने स्थलांतर करत महाराष्ट्रापर्यंत पोचले, याचा आढावा आपण मागील पाठात घेतला आहे.

देतात, असा वैदिक वाङ्मयात उल्लेख आहे. 'उर्वरा' म्हणजे नांगरट केलेली उपजाऊ जमीन. इंद्र हा 'उर्वरापति' आहे. सातू हे वैदिक लोकांचे प्रमुख पीक होते. सिंचनासाठी विहिरीतील पाण्याच्या उपयोगाचा उल्लेख ऋग्वेदाच्या दहाव्या मंडलात आहे. त्यांतील वर्णनानुसार विहिरीतील पाणी काढण्यासाठी गाडगी बांधलेल्या दगडी 'चक्राचा' (रहाटगाडगे) उपयोग करत होते. दगडाच्या चाकावरील गाडग्यांचे पट्टे घट्ट कसण्याचा उल्लेख आहे. ऋग्वेदामध्ये वरुणाच्या १००० दारे असलेल्या राजवाड्याचे उल्लेख आहेत. हे वर्णन रूपक, कवीचा कल्पनाविलास या स्वरूपाचे आहेत. तशा स्वरूपाच्या ऋग्वेदकालीन स्थापत्याचे पुरातत्त्वीय अवशेष उपलब्ध झालेले नाहीत.

वैदिक लोक शेतीसोबत पशुपालनही करत असत. त्यांच्या पशुधनामध्ये प्रामुख्याने गाई-गुरे, म्हशी आणि घोडे यांचा समावेश होता. 'पूषन' हा त्या पशुधनाचे रक्षण करणारा देव होता. ऋग्वेदकाळात 'रथकार' म्हणजे रथ बनवणारा आणि 'तक्षन' म्हणजे सुतार हे महत्त्वाचे कारागीर होते. रथकाराला रथाची रचना करण्याबरोबरच सुतारकामाचे उत्तम ज्ञान असणे आवश्यक होते. सुतार लाकडी पात्रे, यज्ञातील विधींसाठी लागणारी उपकरणे, स्वयंपाकासाठी लागणारी उपकरणे, इतर घरगुती उपयोगाच्या वस्तू बनवत असत. ऋग्वेदामध्ये शंभर वल्ही (अरित्रम) असलेल्या शिडांच्या नावांचा उल्लेख आहे. या सर्व गोष्टींवरून वेदकाळातील सुतारांच्या

कौशल्याची कल्पना येते.

ऋग्वेदात कुंभकारासाठी काही संज्ञा वापरात असल्याचे दिसत नाही. परंतु 'उखा' म्हणजे स्वयंपाकासाठी वापरायचे भांडे तसेच 'पात्र', 'कुंभ', आणि 'कलश' यांसारखे शब्द वापरलेले दिसतात. कुंभकाराचा एक कारागीर म्हणून उल्लेख प्रथम यजुर्वेदामध्ये येतो. त्यासाठी 'कुलाल' अशी संज्ञा वापरलेली आहे.

'वय्य' म्हणजे विणकर आणि 'वय्या' हे त्याचे स्त्रीलिंगी रूप ऋग्वेदामध्ये आढळते. त्याखेरीज वस्त्रोद्योगाचा निर्देश करणारे तंतुम् (ताणा), ओतुम् (बाणा), विणकराची कांडी (तसर) असे इतर काही शब्दही ऋग्वेदामध्ये येतात. ऋग्वेदामध्ये लोकरी (उर्णा म्हणजे लोकर) वस्त्रांचा उल्लेख आहे. मात्र सुती किंवा रेशमी वस्त्रांचा नाही.

'चर्मन्मा' हा चामड्याचे काम करणारा कारागीर होय. चामड्याच्या अनेक वस्तूंचा उल्लेख ऋग्वेदात आहे. धातूमध्ये 'हिरण्य' म्हणजे सोने आणि 'अयस' म्हणजे तांबे-कांस्य किंवा लोखंड या धातूंच्या वस्तू बनवल्या जात, परंतु या काळात लोखंडाचा उपयोग मर्यादित होता. धातूंच्या वस्तू बनवणाऱ्या कारागिराला 'कार्मार' असा शब्द होता. समाजामध्ये चातुर्वर्ण्य व्यवस्था ऋग्वेदकालाच्या शेवटच्या टप्प्यात प्रस्थापित झाली असावी. त्याचा प्रथम उल्लेख ऋग्वेदाच्या दहाव्या मंडलात येतो. ते ऋग्वेदकालाच्या शेवटच्या टप्प्यात रचले गेले, असे मानले जाते.

वाहनांच्या संदर्भात रथाचा उल्लेख याआधी केलेला आहे. गाड्याला 'अनस' असा शब्द होता. नद्यांमधून होणाऱ्या वाहतुकीला 'नाव्य' असे म्हटले जाई. पूषन हा देव भूमार्गाचा, वरुण आणि अश्विन हे देव जलमार्गाचे अधिपती होते. ऋग्वेदात विनिमयाचे, खरेदी-विक्रीच्या व्यवहारात केल्या जाणाऱ्या घासाघाशीचे, नफा कमावण्यासाठी दूरवर जाणाऱ्या व्यापाऱ्यांचे उल्लेखही

आहेत. 'निष्क' या सोन्याच्या अलंकाराचा उपयोग क्वचित प्रसंगी चलनासारखा केला जात होता.

४.४ उत्तर वैदिक संस्कृती

हा कालखंड साधारणपणे इसवी सनापूर्वी १०००-६०० असा मानला जातो. या काळातील इतिहास आणि संस्कृतीची कल्पना प्रामुख्याने त्या काळातील साहित्य ग्रंथांमधून मिळते. पुरातत्त्वीय पुराव्यांच्या आधारे या काळातील विशेषतः महाभारत आणि रामायण या महाकाव्यांमध्ये प्रतिबिंबित झालेल्या संस्कृतीचा अभ्यासही केला गेला. उत्तर वैदिक कालखंडामध्ये सप्तसिंधुच्या प्रदेशातून पूर्वेकडे झालेले स्थलांतर आणि त्याचे भौगोलिक संदर्भ यांचे चित्र उत्तर वैदिक साहित्याच्या आधारे स्पष्ट होत जाते. या कालखंडात उत्तर वैदिक संस्कृतीचा विस्तार उत्तरेला हिमालयाच्या पायथ्याचा प्रदेश, दक्षिणेला विंध्य पर्वत यांच्यामधील प्रदेशात झाला. या संदर्भात शतपथ ब्राह्मण या ग्रंथातील विदेघ माधव (विदेह माधव) याची कथा महत्त्वाची आहे. या कथेच्या विश्लेषणातून असे दिसते की, उत्तर वैदिक लोकांनी पश्चिमेकडून पूर्वेपर्यंतचा प्रदेश लागवडीखाली आणि वसाहतीखाली आणला.

उत्तर वैदिक काळात हळूहळू उत्तर भारतामध्ये वैदिक जनसमूहांच्या गाव-वसाहतींची संकुले तयार झाली. त्यांना 'जनपद' म्हणत असत. बहुतेक जनपदांमध्ये समाजातील ज्येष्ठ आणि श्रेष्ठ व्यक्ती एकत्र येऊन सामाजिक निर्णय घेत असत. त्यांची कार्यपद्धती गणराज्याच्या स्वरूपाची होती. या जनपदांमधील जी प्रभावशाली ठरली त्यांच्या सत्तेचा विस्तार होऊन महाजनपदे अस्तित्वात आली. इसवी सनापूर्वी सुमारे १०००-६०० वर्षे या साधारणपणे ४०० वर्षांच्या कालावधीत घडलेल्या इतिहासाचा आढावा आपण पुढील पाठात घेणार आहोत.

प्र.१ (अ) योग्य पर्याय निवडून विधाने पुन्हा लिहा.

१. शेतीचे महत्त्व ऋग्वेदाच्या मंडलात मांडले आहे.
(अ) चौथ्या (ब) दहाव्या
(क) आठव्या (ड) सहाव्या
२. कुंभकाराचा कारागीर म्हणून उल्लेख प्रथम होतो.
(अ) ऋग्वेदामध्ये (ब) यजुर्वेदामध्ये
(क) सामवेदामध्ये (ड) अथर्ववेदामध्ये
३. पशुधनाचे रक्षण करणारा हा देव होता.
(अ) इंद्र (ब) पूषन
(क) अश्विन (ड) वरुण

(ब) 'ब' गटातील चुकीची जोडी दुरुस्त करून लिहा.

'अ' गट

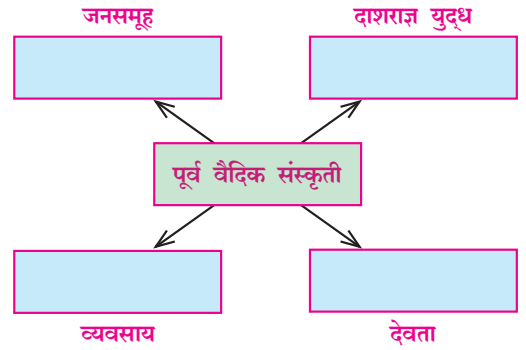
'ब' गट

१. निष्क सोन्याचा अलंकार
२. सातू वैदिक लोकांचे प्रमुख पीक
३. कृष्ट्य विहिरीतील पाणी काढण्याचे साधन
४. नाव्य नद्यांमधून होणारी वाहतूक

(क) नावे लिहा.

१. भाषाशास्त्राची एक शाखा -
२. दहा जनसमूहांच्या प्रमुखांमध्ये झालेले युद्ध -
३. नांगरट केलेली उपजाऊ जमीन -

प्र.२ पुढील संकल्पनाचित्र पूर्ण करा.

प्र.३ योग्य कारण निवडून विधान पूर्ण करा.

- वैदिक लोकांना पणी हे त्यांचे शत्रू वाटत. कारण -
- (अ) ते वेगळ्या जनसमूहातील होते.
 - (ब) त्यांची भाषा ग्राम्य होती.
 - (क) ते वैदिक लोकांच्या गाई पळवून नेत असत.
 - (ड) ते वैदिकांच्या आज्ञा पाळत नसत.

प्र.४ तुमचे मत नोंदवा.

१. आर्यांच्या मूळस्थानाविषयी विविध मते आहेत.
२. ऋग्वेदकालीन जनसमूह शेती करणारे होते.

प्र.५ पुढील संकल्पना स्पष्ट करा.

१. 'आर्य' लोकांचे मूळ वसतिस्थान
२. इंडो-युरोपीय भाषागट

